שגיא פלד © כל הזכויות שמורות

כמעט זריחה באיילון

בבית, מול החדשות, הרגשתי את תחושת האפסיות והאשמה הגדולה ביותר. המדינה כולה מתרעמת ומתפלצת ואני בפיג'מה על הספה (**אני בן 28 ויש לי פיג'מה של לוני טונס**) קולט את זה לתוך הרשתית דרך פילטר של מסך שלא עולה על 40 אינץ'. בושה. בושה. קשה לצאת מהפיג'מה, קשה לצאת מהקירות.

23:00: החלטה.
האשמה והבושה מצטרפות לתחושת הפספוס של מאורע לאומי ספונטני והארדקוריסטי (שלא לומר אנרכיסטי, עדיין) שמסוקר בחדשות בהתהוותו. אנשים נוהרים לאיילון ואני מחליט להשאיר את השותפה שלי על הספה ולייצג בכבוד את דירה מספר 2 בבניין. אני לוקח דגל-ישראל-על-מקל מהמרפסת (הסוכרייה האהובה על אקטיביסטים) אוסף סיגריה לדרך מבית של חבר (שגם אותו אני לא מצליח לגרור איתי) ומתחיל לצעוד לקפלן.
אני מתכונן לדמוע קצת. אני דומע בהפגנות. האמת, זה בעיקר מחנק בגרון שמאיים להפוך לבכי ברגע שאני פותח את הפה כדי לצעוק עם כולם. משהו קצת מהמם אותי (מלשון אובר-וולמינג) ומרגש אותי באקטיביזם פוליטי ששם לו למטרה "להציל את המדינה" (בלי מירכאות). בדרך נשמעת שירת הסטיקר של הדג נחש מטנדר מאובזר שבתוכו יושב, אני מזהה, דמוי אבא שלי בגרסה קצת יותר מגניבה. אני משתלב עם קפלן ומתרשם שהרבה אנשים הגיעו להפגנה הספונטנית לפי כמות לא נורמלית (בלשון המעטה) של קורקינטים חונים בכניסה לרחוב (ולפי המוני אנשים שאני רואה). בחור אחד שואל אותי מאיפה השגתי דגל והדבר הראשון שאני חושב עליו זה שזאת שאלה מוזרה, כולם השיגו דגל, יש פה עשרות אלפים עם דגל, כנראה דגל זה דבר שקל להשיג, אבל אז אני חושב היי, מאיפה בעצם כולם השיגו דגל, איפה קונים דגלים? אני קיבלתי את הדגל שלי מאיש אחד בהפגנה ונדרתי נדר שאני אעביר את הדגל הזה הלאה מתישהו. זה די פשוט לנדור נדר שמתבסס על "מתישהו". אני מחייך לשאלה של הבחור, אנחנו באווירה של אחדות אחרי הכול. כלומר, כאן.
בצומת עזריאלי אני מסתכל בבחילה על המסך הענקי שמשדר פרסומת של *אדיקה, עמינח* ושות'. כבר ראיתי את המסך הזה מקרין הודעת תמיכה במחאה נגד ההפיכה המשפטית, אז אני יודע שהוא מסוגל, אני כועס על החזירות הקפיטליסטית שגורמת לחברה שמשכירה אותו להחליף את הודעת התמיכה אחרי כמה שניות לאיזה *תפוצ'יפס* או משהו כזה. אין דבר שמדמה פיפי על הראש של כולם טוב יותר מפרסומת של *אדיקה* מעל המוני דגלי ישראל כועסים ונחושים. חברת *JCDecaux*, שאם אני לא טועה (וזה עניין של 50/50) היא זאת שמשכירה את המסך למותגים, צריכה להחליט אם היא תומכת במחאה באמת או לא, ואם כן, אני אשמח לקצת יושרה והפגנת סולידריות מחאתית כי פרסומת ענקית *למק רויאל סמוקי*+"ד-מו-קרט-יה", לא מצטלם טוב מרחפן.

00:00: ירידה לאיילון.
בשלב הזה לא ידעתי מה השעה. האמת היא שעד 00:38 לא ידעתי מה השעה ולא חשבתי על זה בכלל מרוב שהייתי עסוק בצילום אובססיבי של כל מה שקורה סביבי, בטלפון שמראה לי כל הזמן את הזמן. בכל מקרה, איילון: אני יורד באיילון צפון משל הייתי מכונית ומצטרף להמון אנשים שהצטרפו להמון אנשים אחרים והדבר הזה כל כך תופס שאנחנו נהפכים פשוט ל**המון** אנשים. אני מסתובב עם דגל ומרגיש שזה המינימום הנדרש בין ים היצירתיות, השלטים, הדגלים, החולצות, התופים והצעקות שאנשים התחמשו בהם בזריזות מיומנת של החודשים האחרונים והביאו לאיילון. אני רואה מדורה והולך לכיוונה. אני רואה עוד מדורות בהמשך. אני רואה צעדה מתחילה לכיוון דרום (של איילון צפון). אני עומד ליד אחת המדורות (זאת שנראתה לי כמו המדורה הראשית, האחת שהכי תגרום לי להרגיש

שגיא פלד © כל הזכויות שמורות

שאני חווה בצורה נכונה את הלילה הזה ונמצא במקום הנכון) ובוהה באש. גם בטיול בצופים, גם בהפגנה, לבהות באש זה אותו דבר – זה לבהות באש. אנשים רוקדים סביבה עם דגלי ישראל. מדובר בעיקר בילדים בני עשרים חשופי חזה חלקלק שקושרים את הדגל כמו גלימה ומסתובבים בצעקות סביב המדורה, חלקם תורמים עוד קרשים ומייצרים עננות גיצים. אין נפצים. אני מפחד שאחד הדגלים בטעות יעלה באש ותצא מהערב הזה תמונה נוראית. אני משוכנע שזה יקרה מתישהו והמחשבה על ההשלכות הבין-מחנאיות של זה מחרידה אותי. אני עוזב את המדורה ומתחיל להסתובב (אה, אני גם משתדל להשתתף: אני בעיקר שר וקורא יחד עם כולם אבל לא יותר משתי קריאות רצופות, אז עיקר ההשתתפות שלי היא הנפה גבוהה ובטיחותית של הדגל ונפנוף עדין שלו (זה דגל מאולתר על מקל במבוק והוא לא מאפשר נפנוף חופשי וממלא גאווה)).

00:38: אני רוצה עוד.
הנה הגיעה השעה שבה אני מסיים את הסרטון העשירי מתחילת הערב של מדורות ואנשים ושם לב שהשעה 00:38. אני מתאכזב שלא הצלחתי לצלם מזווית טובה את הכתובת הענקית על אחד הבניינים הגבוהים בסביבה "כולנו עם אחד". אני מרגיש שאני ממצא את איילון צפון אחרי שאני רואה: מעל לשלושה מוקדי מדורה, ניידת חסרת אונים של "נתיבי איילון", חומת ביצורי אבן שנראים כמו שוחות עם תמרורים וגדרות תיל ביניהם, מאות לבנים מרוסקות על הרצפה, אתר בנייה ש"נפרש" על הכביש, גדרות, רשתות ברזל, מיכליות, אביב גפן, צינורות ענקיים, קונפטי לבבות מפוזר על הרצפה, ובעיקר- מסיבה באיילון דרום.

00:50: מסיבה באיילון דרום.
הגעתי לרחבה הראשית. כולם שרים "והעיקר והעיקר לא לפחד לא לפחד כלל" וכשאני אומר כולם אני מתכוון ל**המון** האנשים ממקודם + עוד אנשים. אני על גשר יהודית, עובר מאיילון צפון לאיילון דרום, לא מפסיק לצלם. עשן שחור סמיך ומפחיד (ופוטוגני) עולה קרוב למרכז העניינים שם למטה ואני מבין ששורפים צמיגים. אני מתגאה כל כך שאני מבין שמדובר בצמיגים שזה מהדהד עד לרגע הכתיבה של שורות אלו ואני מחליט לציין את זה, בצירוף התנצלות מסורבלת וסטייה מהסיפור. אז אני למטה באיילון דרום. ברחבה הראשית אני כבר פוגש אנשים מוכרים, חברים, מישהי מהטינדר. כאן מתחת לגשר יש תחפושות, הרבה יותר מגפונים (מגאפונים? מגהפונים?), הרבה יותר מכל דבר, תאורה חזקה מפנס רחוב וגרפיטי על הכביש. איילון דרום מנצח את איילון צפון בסקר הרשמי שמתנהל בראש שלי בשעה האחרונה. מאחר ואני נמצא במרכז העניינים אני מפסיק בשלב כלשהו עם הסקר ומתחיל לדבר עם החברים שפגשתי. אני חווה משהו מוזר: להיות כאן, באיילון דרום רחבה ראשית, זה באופן קצת פרדוקסלי צורה של אסקפיזם. זה מרגיש כמו המקום הנכון להיות בו, עם כל הקריאות, המסרים, המראות והאנשים שחושבים די כמוך. תחושת חוסר האונים מהבית קטנה כאן. אתה מרגיש לא-לבד, מוקף בביטחון (או לפחות פחד משותף), אתה מרגיש שאתה עושה מה שאתה יכול לעשות, אתה מרגיש שאתה נמצא במקום הנכון, המקום בו גוף ולב מתחברים, זו התמורה הסיעודית של ההפגנות לנפש.

01:00: כיבוי אורות?
פנס רחוב מסיבי שנכבה גורר גל של קריאות (כי כל דבר שקורה בהפגנות שלא על ידי מפגין מעורר תגובה, במיוחד אקט מוניציפלי כזה של כיבוי אורות). מיד מונפים הטלפונים עם הפנסים בגאווה של דגל והמקום נהיה הופעה בקיסריה. המחסור באור רק הופך את האירוע ליפה יותר ותוך רגע גם נדלקת אבוקה אדומה של משחקי כדורגל. אם היה ספק, גם אוהדים הגיעו לפה. אני חושב על כך שבאמת המחנאות הפוליטית בארץ דומה לזו של דרבי בליגת העל. שונאים כי שונים, רבים כי מסורת, הכל עניין של זהות (ביום למחרת אני עתיד לחשוב בפירוט על הנושא בזמן שאני מעשן במרפסת של חברים ושומע מוזיקה חסידית עולה מהפגנה של תומכי הרפורמה (שהתעוררו) ומחדדת לי את העובדה שהם לא מעבירים שום מסר בהפגנה הזו חוץ מ"אנחנו זה לא אתם").

שגיא פלד © כל הזכויות שמורות

01:25: הרגע האהוב עליי.
רגע שיא אפשרי מגיע, אני לא יודע מה מוביל אליו אבל התחושה היא שעכשיו יש פה הכי הרבה אנשים, אנחנו כבר מחוממים, כבר כיבו את האורות והדליקו אותם חזרה, אנחנו חמים, וצריך לקעקע את הרגע. ואז בגשר יהודית מפגין או מפגינה (בעיני פשוט: מפגינים) מרססים כתובת על הגשר (הם כותבים הפוך ועושים את זה בצורה מגושמת אבל מובנת ונכונה, וזה לא פשוט). עושה רושם שכולם מסביב מסתכלים על הרעיון החדש הזה של לרסס הפוך על גשר יהודית, מעל אלפי המפגינים, הרחבה הראשית, טנק הפיקוד, מוקד המוקדים, ומריעים תוך כדי. יש רגע נדיר שבו אנחנו (**המון** האנשים) עדיין לא יודעים מה הולך להיכתב וברור שכל העיניים מופנות ליצירה המתהווה. לבסוף המשפט נחשף במלואו:
"**נשארנו רק עם המרד**". כולם מריעים. משב רוח היסטורית חולף על פניי.

02:00: סיור בעקבות הוונדליזם.
החברים מדרימים לצומת לה-גווארדיה, שם הם מתכוונים לרדת מאיילון (לעלות) ולהתקדם חזרה הביתה לפלורנטין. אני מלווה אותם עד לצומת ואז חוזר לבדי למוקד המוקדים. בדרך אני נהנה מהשקט שלפתע שורר סביבנו ככל שאנחנו מדרימים ומהבדיחות שאנחנו מחליפים בינינו. יש הרגשה של פורקן מתח, אולי מתח שהצטבר במשך השבועות האחרונים. כל הבדיחות הרבה יותר מצחיקות. באופן כללי ראיתי בימים שלפני ובימים שאחרי האסקלציה יצירתיות הולכת וגוברת. נראה שככל שמחמיר המצב – היצירתיות פורחת. בדרך אנחנו רואים: שלטי חוצות של אסף גרניט שהושחטו, עשרות אם לא מאות כתובות גרפיטי על הכביש (אני תוהה אם זה מסוכן בטיחותית לנהיגה משיקולי הסחות דעת וייאוש לאומי), כתובת "ביבי" עם חץ לפתח ביוב, חבורת ילדים על שני ספסלים שנעקרו מאיפשהו ממוקמים באמצע הכביש עם מדורה באווירת ל"ג בעומר אינטימי, חרסינות או קרמיקות או משהו כיורי אחר מנופץ, עוד מדורות, עוד גרפיטי, גדרות, גדרות על האש, שיירי חבורות נוספות בדרך ל-/מ-, תמהונים, זוגות.

02:14: פתאום שוטר.
אני כבר בדרך חזרה לבדי, קורא את הכתובות שהיו הפוכות בדרך הלוך, כשפתאום מישהו מציע לי ספריי אדום. "רוצה לצייר?" הוא אומר לי. אני עונה שלא וממשיך ללכת. אחרי כמה שניות אני מתחרט וקורא לו שבעצם אני כן רוצה לצייר. אני שמח על ההתגברות הזו (מילה קשה) על המבוכה ונרגש לכתוב משהו פוליטי, רק שבשעה זו של הלילה אני כבר כל כך רווי קריאות וכתובות מחאה עד שאני שוכח את משמעותן. ההומור שנפרק בין חברים בשעה האחרונה והוונדליזם שראיתי מסביבי החזירו אותי לתיכון ותוך רגע אני מוצא את עצמי מתחיל לכתוב *חדר הסודות נפתח, אויבי היורש היזהרו*. אני לא גאה בזה, אבל אני כן חושב שזה אחד הדברים הכי מצחיקים שאפשר לכתוב על כביש, או בכל מקום.
פתאום שוטר מגיע על אופנוע. לא ראיתי שוטר כל הערב הזה. המשטרה נמנעה לגמרי, אני מבין פתאום, להתעסק עם זעם ההמון הבלתי נשלט והם לקחו צעד אחורה, אבל הם כאן, והם מחכים. הוא מסתכל עליי, הספקתי לכתוב רק "חדר". הוא אומר לי "די, די, תפסיק". אני מפסיק. הוא נוסע משם לכיוון המחאה. הארי פוטר? בושה. בושה.

02:19: חזרה לרחבה הראשית.
אני חוזר מה"מסע בעקבות הוונדליזם" ומגלה ערימות של אנשים יושבים על הרצפה, מדורות בכל מקום - אווירה פוסט אפוקליפטית עייפה. נהיה מאוחר. יש כמובן הרבה רעש ושירים אבל גם לא מעט אנשים שמאבדים את זה. כולם יושבים סרוחים בתוך בלאגן של גרפיטי, חלקו שנון, חלקו מאוד שנון ומקצתו כאוטי, מבולבל, לא מובן. אני שומע מתוך מגפונים קריאות "ביבי השמן, בתחת יש לו בן, איך קוראים לבן? יאיר השמן" ומבין שהגיעה השעה הזאת. שלט חוצות של *FOX HOME* מביט על הכול משולי הכביש (באופן אירוני הוא מפרסם כלי אוכל מחרסינה על רקע ים השברים שממלא את איילון)

שגיא פלד © כל הזכויות שמורות

02:22: מסיבה על מלא.
לא טעות, בתוך שלוש דקות העייפות-טיול-שנתי הכללית הופכת למסיבה. עדיין אין זכר לשוטרים, וגם ההוא על האופנוע נעלם. מה**המון** נשארו כמה מאות בודדות של אנשים ואלה מרגישים את תחושת האקסקלוסיביות של מיטיבי הלכת, האחרונים לרקוד, אלה שמתפוצצים על הרמקולים (או לפחות אני מרגיש אותה). אנחנו הרציניים (והסקרנים שיוצרים פקק בכביש) ונישאר כאן עד אור הבוקר (אם המועדון לא ייסגר). האנרגיות האלה (בלי ההערות הציניות שבסוגריים) מולידות עשרים דקות של שירים, בלאגן ואווירה מטורפת. אנשים נהנים במיוחד מהשורה "נפלתם על הדור הלא נכון": אני מפרש את ההנאה הזאת כהתרפקות על מילים שמנכיחות היסטורית את קיומנו: לא רק ההתייחסות אלינו כאל דור, כאל קבוצה מסוימת בזמן מסוים, אלא גם כאל דור לא רגיל, כזה שעדיף לא ליפול עליו. סוג של "תראו אותנו - אנחנו כאן, ברגעים ההיסטוריים האלה, עושים היסטוריה".

02:30: אני שוקע במחשבה.
הכל סביבי מרגיש כמו ג'ונגל. כולנו יצאנו מהבתים שלנו ומהחיים שלנו והפרנו את החוק (בשם הגנת המולדת, ולמרות מה שאנחנו כבר יודעים כאן על סוגריים זה לא נאמר בציניות). כולנו נמצאים עכשיו "מחוץ למערכת". להסתכל למישהו בעיניים בהפגנה זה לא כמו להסתכל למישהו בעיניים ברחוב, אנחנו נמצאים במציאות אחרת. אני שם לב שגברי אלפא נורא בולטים בהפגנות האלה (נו מה). הג'ונגל שנוצר מאפשר לנו לראות יותר בבירור מי כאן אלפא: זה שלוקח את המגפון ומלהיט את כולם, זה שעומד גבוהה מעל ההמון ומנצח עליו, זה שסוחף לשיר הבא. חוץ מזה, אני כמעט בטוח שהבנות משחררות פרומונים מיוחדים במשברים לאומיים (וגם הבנים אבל מי מסתכל) כי רמת המשיכה שוברת פה מדדים (אפשר גם להסביר את זה בעובדה הפשוטה שכולנו כאן מאותו צד, עם דעות דומות, נלחמים על המדינה, שזה מאוד סקסי, וחווים חוויות ראשוניות ביחד - מתכון נהדר לזיווג).

02:40: מתחילים.
שוטרים נאספים מתחת לגשר יהודית, כחמישים מטר צפונה ממסיבת האנרכיסטים. אני נזכר בשוטר על האופנוע שתפס אותי מרסס קודם ופתאום מבין שהוא היה מרגל שנשלח כדי לברר מה המספרים שאיתם תצטרך המשטרה להתמודד. אני מסתכל מסביבי, כ-500 איש נותרו על איילון. בקרוב הולכים לישון, לעזאזל. בהתחלה רק קומץ אנשים נחושים שמים לב לשוטרים המתקבצים ומתחילים לערום גדרות לכדי מחסום מאולתר. לגדרות מצטרפים חוטי תיל למיניהם, לבנים, צינורות, מדורה קטנה ועוד אנשים. הם צועדים לכיוון המחסום עם הדגלים, המשרוקיות, הצעקות והשירים. אני מרגיש כמו ילד ביסודי שהסתבך ורואה את ה"גב" שלו מגיע. שלט חוצות של *VARDINON* בצד הדרך מתצפת על הכול.
במהרה המסיבה עוברת לגבול החדש שנוצר. אני תופס עמדת תצפית על טריבונה בשולי הכביש ומנסה לאמוד את יחס השוטרים-מפגינים. אני מנחש שמדובר בחמישים מפגינים על כל שוטר. בצעד מפתיע נוטשת שורת המפגינים הקדמית את המחסום שהיא עצמה הקימה ומתחילה לצעוד בקו ישר אל הניידות החונות. ההמון (הקטן) מצטרף אליהם ובתוך כמה שניות כולם מגיעים לקו השוטרים, חמושים באנרגיות שהצטברו עוד מרגע פיטורי גלנט. אני לא יודע למה לצפות ואני תוהה אם השוטרים דווקא כן יודעים ומחכים למהלך הזה. במרכז הגוש, מתקדם לאטו רכב מאולתר שנראה עשוי בעצמו מהשברים של הלילה הזה, מצויד בשני רמקולים גדולים. מסיעים אותו שני טיפוסים שמחופשים למשהו לא מוגדר שאפשר למצוא בקלות במסיבות טבע ובהפגנות. הם מגיעים לקו הניידות ביחד עם ההמון ומתחילים להשמיע מוזיקה אלקטרונית. המסיבה משתפת את השוטרים בהילולה ואני מתקרב למרכז ומרשה לעצמי לרקוד (להתנדנד) לצלילי הטראנס-משטרה. ברקע הכתובת המוארת הענקית על בניין "כולנו עם אחד", הפעם אני מצליח למצוא שוט טוב. לכמה דקות של שבירת הרצינות המשטרתית מסתמן ניצחון של הצד החוגג ושמחה שוררת בקהל, עד שלפתע השורות האחוריות נפרדות מהגוש ויוצרות גוש משלהן שרץ לכיוון ההפוך. אני

שגיא פלד © כל הזכויות שמורות

מסתכל לראות מה קרה ורואה צי של מכת"זיות מאגף אותנו מדרום, מלווה בחיל פרשים, לא פחות, ואני נאלץ לאמוד מחדש את יחסי הכוחות.

02:56: נמלים רצות לכל הכיוונים.
נשארתי עד שעה זאת מתוך סקרנות לראות במו עיני מה קורה במפגש עם המשטרה, והנה הרגע בא: השוטרים מצפון ומדרום מתחילים במבצע המתוכנן ובפעולה אחת זריזה פורצים עם הסוסים את הגוש שחשבתי לתומי שאי אפשר לפרוץ. עכשיו יש שוטרים רכובים ממש בתוך מרכז העניינים והם סופגים צעקות בושה ב-360 מעלות. אני עומד שני מטר ליד סוס ומנסה להבין אם אני במרכז, או שכבר אין מרכז. מהרה מתברר לי שאין מרכז, אין שמאל ואין ימין, יש אנדרלמוסיה, וכשסוסים נוספים מצטרפים ומתחילים לפזר את ההפגנה, אנחנו נדמים לשבט נמלים בגשם ונפוצים לכל פינה. הסוסים מסתובבים במעגלים הולכים ומתרחבים והמפגינים נדחקים אל השוליים במהירות תוך קריאות בהלה ומנוסה. החגיגה על כל כוחה משתנה ברגע לפאניקה. אני נמחץ ונדחק ומנסה להגיע אל השוליים, לעבור את הגדר שתרחיק אותי מהסוסים שלא נזהרים במיוחד על רגליים אנושיות. מישהו נותן לי יד ומעביר אותי לצד הבטוח, אבל בתוך כמה שניות הצד הזה מתגלה כמטרה מספר שתיים במבצע הפינוי. אני מתקדם כמה צעדים במעלה הכביש לכיוון צומת השלום ומסתכל שוב על המצב. לא מעט מפגינים אמיצים יתר על המידה, נואשים להיאבק בשוטרים הרכובים: הם מסתובבים בין מעגלי הסוסים וזורקים גדרות וחפצים אחרים כדי לשבש ולהקשות, אבל הפרקטיקה הזו של פינוי הפגנות בעזרת פרשים מתגלה כיעילה מאוד ולא עובר הרבה זמן עד שכולנו מכותרים ונדחקים עוד מטר ועוד מטר במעלה הכביש.
המכת"זיות נמצאות בחלק הדרומי של האירוע, רחוקות ממני, אבל סילוני המים שלהם מאיימים ממעל כמו להקת פילים בנהר. אני שומע צעקות מסביבי, חלקן כועסות, חלקן פגועות, חלקן מבוהלות. לפתע הסוסים, בשורה מסודרת, פותחים בדהרה נוספת, מזכירים לנו לא להתמהמה. כולנו רצים לצדדים ועוברים לשולי הכביש מאחורי גדר קטנה, ליד הצמחייה. מכאן אני יכול להסתכל ברוגע על מה שקורה ולהבין כמה דברים:
יחסי הכוחות השתנו ואין לנו דרך להילחם בזה. כשהיינו עשרות ואולי מאות אלפים למשטרה לא היה מה לעשות והיא אפילו לא נראתה בסביבה. הניידות, הפרשים, המכת"זיות והשוטרים חיכו כולם לשעת כושר. והנה, שלוש בלילה, שעת הכושר הגיעה – מספרינו הצטמצמו לכדי כמה מאות. עייפנו, הלכנו לישון. חלקנו חשבו שהם יעבדו מחר, התמימים. נשארנו קהל נחוש אך לחלוטין בר התמודדות, ואנחנו צריכים להבין את זה. באותם רגעים אני מפסיק לתמוך בלבי בצעקות הבושה ומבין שהכול עלינו – כמו שפרצנו את איילון במספרינו הגדולים, כך אנחנו צריכים לחזור כשכוחותינו קטנים. השוטרים עושים את העבודה שלהם: לפנות אותנו כדי שיהיה אפשר לנסוע על הכביש מחר (ולהסתכל על הציורים היפים שהכנו במשך חצי לילה). אני עובר את הגדר חזרה לכביש ומתחיל הליכה איטית מעלה. אני דואג להסתובב אחורה כל כמה שניות לוודא שאני בקצב הנכון מבחינת פרסות סוסים על הפרצוף שלי. אנשים עדיין נאבקים למטה, חלקם נפגעים. השוטרים לא מושלמים, הם לא מסתפקים בכוח ההרתעה הברור של הסוסים והמכת"זיות ומוסיפים מדי פעם דחיפה מיותרת והתנגחות בעזרת סוס. בעיני הכוריאוגרפיות של הפרשים הם נשק מספק לפיזור הפגנות ואני לא רואה סיבה לצעקות ואיבוד קור רוח מצידם (חוץ מ-זאת אומרת- המתח באוויר, הפילוג בעם, ההסתה, ההתגרות מצד מפגינים, הפקודות הקשוחות, והכוח שמשחית).

03:30: שיר סיום.
כמאה מפגינים (לשעבר "ההמון") עומדים מול תחנת רכבת השלום. הם עייפים, הם מבולבלים והם כועסים. חלקם פגועים, חלקם רטובים, כולם מתוחים. חצי השעה האחרונה לא הייתה רגועה. כל הלילה הזה לא היה רגוע, אבל היה בו חיוך. עכשיו יש דם בעיניים וקצף ליד השפתיים. השוטרים עולים בעלייה וגוררים איתם את אחרוני האנרכיסטים, הקרם-דה-לה-קרם, הבעייתיים ביותר. אני מתקרב למישהי שנגררה באלימות. היא מספרת

שגיא פלד © כל הזכויות שמורות

לאנשים המתגודדים סביבה שהיא נלחצה בגלל הסוסים וקפאה, שם למטה, והשוטרים גררו אותה למעלה. היא אומרת שהיא בסדר. מישהו צועק למפקד של הכוחות שישמש דוגמא לחיילים שלו ושלא ינהג באלימות, מישהי צועקת שהסוסים מסכנים, מישהי אחרת יורה את הנתון "8 נשים נרצחו בחודשיים האחרונים", עוד אחד מטיח את השאלה הרטורית "איפה הייתם בחווארה?".
אני עומד שני מטר מקו השוטרים ומסתכל לכל מיני כיוונים. הגעתי עד הסוף הערב, כמפגין וכמתבונן. הפעם אני רואה מולי גם את כעס השוטרים. אותו כעס לא רשמי שנופל קורבן להתגרות של מפגינים ומוביל למקרי אלימות מיותרים. אני לא מרגיש טוב, כבר מזמן הפסקתי לצלם. המפגינים מטיחים בקולם האשמות כלפי השוטרים. גם אם הצד השני היה מאזין הוא לא היה שומע כלום בבלאגן הזה. כולם רוצים ללכת הביתה, אף אחד לא רוצה להפסיד. אחרוני השוטרים מגיחים מהעלייה ומצטרפים למה שנהפך לגוש מלוכד של פרשים ו"חיל רגלים". לפתע הם מתחילים להתארגן, הם קוראים אחד לשני, השוטרים ואומרים "עכשיו, כולם ביחד, עכשיו". אני מתרחק צעד אחד אחורה כשאני קולט מה עומד להגיע. שורת פרשים מוזנקת וגוש השוטרים (שכמעט זהה במספרו בשלב זה לגוש המפגינים) יוצא לפינוי סופי ומוחלט, מערכה אחרונה. אנשים עומדים להירמס. הכול קורה בכמה שניות: הסוסים פורצים קדימה ואני קולט מפגין שעומד לידי - פורש את הידיים לצדדים וחובט באוויר תוך כדי שהוא מתחיל לצרוח את *התקווה* בכל ריאותיו. כולם מצטרפים אליו, כולם נסים ושרים את *התקווה*. השוטרים ברגע מורידים את הקצב, אף אחד לא רוצה ללכת מכות על רקע *התקווה*. אני נשבע שהמהלך הזה של הבחור לידי הציל אותנו מסיום לא נעים עוד יותר. במקום שעיטה, רמיסה ופרסות סוסים קיבלנו תהלוכה מובסת שמזמרת את ההמנון. כמות קטנה דיה של אנשים כדי לשמוע כל קול אינדיבידואלי. כמה אנשים נותרים להתעמת עם שוטרים באופן יחידני ואני מצליח לתפוס אחד מהם בחולצה ולגרור אותו איתי. "אל תריב מכות עם שוטרים" אני אומר לו. "הייתי במג"ב" הוא עונה לי בתגובה, "אני מתבייש שגם הם". האשמות, כעס, קריאות מחאה וקולות אחרונים יוצאים מפיות עייפים של מפגינים אבל גם הם בשלב זה גוררים רגליים חזרה למרכז העיר.
אנחנו מגיעים לצומת בגין. עומד שם בחור עם סקסופון ומנגן ג'אז רגוע ומנחם. *התקווה* דועכת וההמון לשעבר חוזר להיות אנשים אנשים, טיפות קטנות בים סוער. השוטרים נותרים מאחור עם אחרוני העיקשים (והעצורים) ושקט משתרר, רק הסקסופון ברקע. אני מתעכב לרגע במרכז הצומת הענקית, מרגיש את הדרך הארוכה שעשתה תחושת התקווה הלילה. מרגיש שלמרות שסיימנו בכעס ועימות, עשינו את שלנו. נתנו בראש. הראינו למדינה ובעיקר אחד לשני, שגם אנחנו יודעים לשרוט, שאנחנו לא נוותר.
פרסומת של *אדיקה* על המסך מסנוורת את הצומת. השמש עדיין לא עלתה, אני הולך לישון.